

РЕШЕНИЕ

№ 5931

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разглежда докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20211110169818 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на *** „****“ *** срещу ***, с която са предявени иски с правно основание чл.422 ГПК, вр. ал.415 ГПК, вр. чл.410, ал.1, т.2 КЗ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 22.01.2017 г. около 20:00 часа в гр. ***, кв. „****“, ул. „25“, кръстовището с ул. „7“, л.а. „****“ с рег. № ***, управляван от Д.М. С., е попаднал в необезопасена дупка на пътното платно, при което е бил увреден. Твърди, че към датата на ПТП автомобилът е бил застрахован при него по силата на имуществена застраховка „Каско“ на МПС /застрахователна полица № *** със срок на валидност 09.02.2016 г. – 09.02.2017 г./. Твърди, че ПТП е настъпило на пътен участък, стопанисван от ***. Твърди, че по образуваната при него щета № *** е изплатил застрахователно обезщетение в размер на сумата от 276 лв. на 20.03.2017 г. Счита, че с изплащане на обезщетението е встъпил в правата на застрахования по отношение на *** за изплатената сума. До ответника е отправена регресна покана с изх. № L-2954/20.09.2017 г., плащане по която не е било извършено. Счита, че в негова полза е възникнало и вземане за обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 04.11.2018 г. – 04.11.2021 г. за сумата от 84, 11 лв. Твърди, че се е снабдил със заповед за изпълнение от 18.11.2021 г. по ч.гр.д № 63528/2021 г. на СРС, ГО, 62 състав за посочените суми, срещи която длъжникът е възразил. Моли съда да признае за установено по отношение на ответника съществуването на вземанията. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника ***. Оспорва съществуването на валидно застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ по съображения, че към исковата молба е представена застрахователна полица, която не е подписана, не съответства на изискването на чл.345 КЗ и не доказва възникването на застрахователно правоотношение. Същото възражение релевира и по отношение на Общите условия на застрахователя и на анекс № 3 към застрахователната полица за прехвърляне собствеността на МПС. Оспорва

механизма на ПТП. Оспорва настъпването на процесните вреди в причинна връзка с процесното ПТП. Излага съображения, че представеният протокол за ПТП не се ползва с материална доказателствена сила относно механизма на ПТП. Позицията се на съпричиняване. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Със заявление от 05.11.2021 г. заявителят *** „****“ *** е сезирал съда с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу *** за сумата от 276 лв. – главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва от 05.11.2021 г. до окончателното изплащане, и сумата от 84, 11 лв. мораторна лихва за периода 04.11.2018 г. – 04.11.2021 г.

С разпореждане от 18.11.2022 г. е издадена исканата заповед за изпълнение, като в полза на заявителя е присъдена и сумата от 25 лв. държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.414 ГПК е депозирано възражение от страна на длъжника срещу издадената заповед за изпълнение.

В срока по чл.415, ал.1, т.1 ГПК заявителят е предявил иск за установяване на вземанията си по исков ред.

По делото е представена застрахователна полица „Каско“ на МПС № *** от 08.02.2016 г. за л.а. „*** S ****“ с рег. № *** с посочени застраховател *** „****“ *** и собственик на обекта на застраховката „****“ *** и срок на валидност от 00:00 часа на 09.02.2016 г. до 24:00 часа на 08.02.2017 г.

С анекс № 2 от 07.04.2016 г. полицата се прехвърля на нов собственик Николай Цветанов Славчев.

С анекс № 3 от 21.07.2016 г. полицата се прехвърля на нов собственик Д. М. СП..

Представен е протокол за ПТП № 1686010 от 22.01.2017 г., съставен от служител на ОПП-СДВР, от който е видно, че на посочената дата в 20:00 часа в гр. *** , кв. „****“ е настъпило ПТП с участник 2 - л.а. *** с рег. № *** , собственост на Д. М. СП. и посочен участник 1 – дупка, като автомобилът е попаднал в необозначена дупка. В същия акт е изготвена схема на пътната обстановка и ПТП, в която е обозначено разположението на дупката, като са описани и констатираните видими щети по автомобила. Протоколът, за който е посочено, че е съставен след посещение на мястото от органите на „Пътна полиция“ - МВР, е подписан от водача на МПС без възражения.

С уведомление за щета от 26.01.2017 г. Д. М. СП. е уведомила застрахователя, че на 22.01.2017 г. е управлявала автомобила в кв. „****“ и е катастрофирала в небезопасна дупка, за което са били уведомени органите на МВР.

Съставени са опис-заключение по щета от 26.01.2017 г. и доклад по щета с посочено обезщетение по щета 276 лв., която сума е изплатена от застрахователя в полза на Д. М. СП. с преводно нареждане от 20.03.2017 г., като фактът на плащането не е спорен между страните.

Застрахователят е отправил към *** регресна покана изх. № L-2954/20.09.2017 г. за сумата от 276 лв.

По делото е изслушана АТЕ, изготвена от вещото лице Й.Й., от чието

заключение се установява, че на 22.01.2017 г. в гр. *** около 20:00 часа е настъпило ПТП при следния механизъм: л.а. „****“ с рег. № *** се движи по ул. „****“ в кв. „****“ с посока от ул/ „****“ към ул. „****“ и в района на кръстовището с ул. „****“ превозното средство попада в необезопасена дупка на платното за движение, в причинна връзка с което са увредени предна дясна гума и джанта и задна дясна гума и джанта на автомобила. Към датата на инцидента автомобилът е бил в експлоатация 13 години, 7 месеца и 4 дни от първоначалната му регистрация – 18.06.2003 г. Стойността, необходима за отстраняване на щетите по средни пазарни цени, възлиза на сумата от 327, 62 лв.

Пред СРС свидетелката Д. М. СП. заявява, че си спомня за ПТП в гр. **, кв. „****“, на главната улица, привечер, при което е попаднала в дупка; че не може да посочи точно автомобила, който е управлявала, тъй като е имала „****“ и „** **”; че е била заедно с майка си и детето си; че при въпросното ПТП са били увредени гумите и джантите и доколкото си спомня, е спряла от дясната страна на пътя и е изчакала да дойдат да я вземат. Депозира показания, че случилото се е било преди няколко години и не може да посочи момента с точност, а с оглед отдалечеността на събитието във времето – и други подробности за инцидента. Заявява и че подписът за участник 2 в представения протокол за ПТП на л.27 от делото е неин.

Въз основа на така установеното съдът намира от правна страна следното:

В предмета на делото са включени установителни искове, предявени в срока по чл.415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, срещу която в срока по чл.414 ГПК е депозирано възражение от длъжника. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Съгласно чл.410, ал.1, т.2 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 ЗЗД.

Основателността на иска се предпоставя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно възникнало застрахователно правоотношение по имуществена застраховка (в т.ч. „Каско“), по силата на което застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение, отговорност на ответника по отношение на увредения-застрахован, възникнала за него в качеството на възложител на работа при условията на чл. 49 ЗЗД, а именно: виновно противоправно деяние (действие или бездействие), осъществено от физическо лице - изпълнител на работата при или по повод извършването ѝ, в причинна връзка с което са причинени вреди в претендирания размер, и обуславящо отговорността на ответника правоотношение по възлагане на работата на прекия делинквент, които в случая са налице с оглед ангажираните по делото писмени, гласни доказателства и заключението на АТЕ.

Ответникът е навел възражение във връзка с неспазване на изискуемата форма за сключване на договора за застраховка „Каско“.

В тази връзка следва да се посочи, че представената полица е под формата на компютърна разпечатка, а не оригинален документ, поради което не може да се направи извод, че оригиналният договор за застраховка не е подписан от страните. Компютърната разпечатка по естеството си няма как да съдържа подписите на

страните.

Ответникът е направил искане ищецът да бъде задължен да представи застрахователната полица в оригинал. С определение от 22.02.2022 г. съдът е задължил ищеца да представи полицата в оригинал, на основание чл.183 ГПК. С оглед направеното в първото по делото открито съдебно заседание уточнение от страна на ищеца, че документите се съхраняват за период от три години /застрахователната полица е от 2016 г./, след което се унищожават, поради което няма как да бъде представено нещо по-различно от приложеното към исковата молба, и уточнението на ответника, че не оспорва съществуването на самия документ – застрахователна полица, приложен към исковата молба, а възражението му е за липса на форма и касае съществуването на спора, с протоколно определение от 19.05.2022 г. е отменено определението на съда от 22.02.2022 г., с което ответникът е бил задължен да представи оригинал на полицата по реда на чл.183 ГПК.

В хипотезата на суброгация по чл.410 КЗ ответникът може да противопостави не само възражения по основанията и размера на иска, които би могъл да противопостави на самия застрахован по имуществената застраховка, но и такива, свързани с вътрешните отношения между застрахования и застрахователя по повод сключения застрахователен договор. Той разполага с възможността да направи възражения, които се основават на застрахователното отношение, в това число и за липсата на валиден застрахователен договор.

Договорът за застраховка е от категорията на сделките, посочени в чл.1, ал.1 ТЗ - абсолютни търговски сделки, чийто търговски характер произтича от изричната норма на чл.286, ал.2 ТЗ, а не е обусловен от търговското качество на лицето, което я сключва и от връзката с упражняваното от него занятие. Поради това, че е търговска сделка, по отношение на договора за застраховка намира приложение разпоредбата на чл.293, ал.1 ТЗ, според която за действителността на търговската сделка е необходима писмена или друга форма само в случаите, предвидени в закон. Такава специална правна регламентация относно формата на застрахователния договор се съдържа в Част Четвърта на КЗ. Съгласно императивната разпоредба на чл.344, ал.1 КЗ застрахователният договор се сключва писмено във формата на застрахователна полица или на друг писмен акт. В чл.345 КЗ е посочено и задължителното съдържание на застрахователния договор. Анализът на посочените разпоредби налага извод, че предвидената в закона писмена форма е условие за действителността на този договор, а не за неговото доказване.

Застрахователната полица, в която е обективиран договор за застраховка „Каско на МПС“ за процесния автомобил, не е подписан отстраните, но те са изпълнили задълженията си по него – по делото не се спори дали застрахователната премия е платена, а след настъпването на процесното ПТП застрахованият е предявил уведомление за щета, като е получил изплатеното му от застрахователя обезщетение, поради което договорът не е нищожен поради липса на форма, а е породил желаните от страните правни последици по смисъла на чл.293 ТЗ, тъй като от поведението на страните може да се направи извод, че не са оспорвали действителността на изявлението по сключването на застрахователния договор по смисъла на чл.293, ал.3 ТЗ. Неспазването на законоустановената форма за действителност на търговската сделка не води автоматично до нищожност на същата и това е едно от различията между търговското и гражданското право, където нищожността настъпва независимо от поведението на страните. В търговското право неспазването на формата, за да доведе до нищожност на сделката, изисква по арг. от чл.293, ал.3 ТЗ оспорване на

действителността на сделката и то от страна по същото, а не от трето лице. Или нищожността, при неспазване на изискването за форма на сделката в търговското право може да бъде преодоляна чрез разпоредбата на чл.293, ал.3 ТЗ, съгласно която страната не може да се позовава на нищожността, ако от поведението ѝ може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението. В случая, застраховката не е нищожна в отношенията между ищеца и собственика на застрахования автомобил, макар и полицата да не е подписана, тъй като от поведението на страните, въз основа на доказателствата по делото, следва, че страните не са оспорвали действителността ѝ. Съгласно разпоредбата на чл.293, ал.3 ТЗ забраната за позоваване на нищожността на договора е по отношение на страната, която с поведението си е демонстрирала зачитане на действието на изявлявания по сделката. Поведение, от което може да се заключи, че липсва оспорване, е приемането на изпълнението на насрещната страна по договора.

След като действието на договора е санирано с конклюдентни действия от страните по него по смисъла на чл.293, ал.3 ТЗ, счита се по отношение на всички трети лица, че същият е валидно възникнал и породил желаните от страните правни последици. По тези съображения се налага извод за неоснователност на възражението на ответника.

В подкрепа на твърденията си във връзка с процесното произшествие, настъпило в срока на застрахователно покритие по имуществената застраховка „Каско“, ищецът е ангажирал протокол за ПТП, уведомление за щета, които са съобразени и от вещото лице по изслушаната АТЕ. В протокола са отразени мястото, времето, участникът в ПТП, неговият механизъм, при който увреденото МПС при движение по ул. *** в кв. „***“ с посока от ул. *** към ул. *** и в района на кръстовището с ул. *** попада в необезопасена дупка на платното за движение, както и констатираните по превозното средство вреди от произшествието.

Съгласно съдебната практика, формирана по реда на чл.290 ГПК /решение № 15 от 25.07.2014 г. по т.д. № 1506/2013 г. на ВКС, I ТО; решение № 85/28.05.2009 г. по т.д. № 768/2008 г. на ВКС, II ТО; решение № 24/10.03.2011 г. по т.д. № 444/2010 г. на ВКС, I ТО; решение № 73/22.06.2012 г. по т.д. № 423/2011 г. на ВКС, I ТО и решение № 98/25.06.2012 г. по т.д. № 750/2011 г. на ВКС, II ТО/, протоколът за ПТП, издаден от служител на МВР в кръга на правомощията му в установената форма и ред, представлява официален свидетелстващ документ. Като такъв той се ползва не само с обвързваща формална доказателствена сила относно авторството на документа, но съгласно чл.179, ал.1 ГПК и със задължителна материална доказателствена сила, като съставлява доказателство за факта на направени пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия. Съставителят удостоверява пряко възприети от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и други.

В случая в протокола за ПТП на предвиденото в същия място е посочено, че местопроизшествието е било посетено от съставителя, поради което същият обвързва съда относно мястото, времето, участника в процесното ПТП и нанесените на автомобила вреди.

Описаният в протокола за ПТП механизъм кореспондира напълно с представеното от ищеца уведомление за щета и се потвърждава от показанията на разпитания водач на автомобила. Свидетелката депозира показания, че си спомня за ПТП, настъпило в кв. „***“ при попадане в дупка и изрично потвърждава, че подписът,

положен за участник 2 в протокола за ПТП е неин. При това положение обстоятелството, че пет години след инцидента не може да посочи точния момент на настъпването му и по-големи подробности за инцидента, предвид времевата отдалеченост на събитието, не разколебава изводите на съда, че механизмът се явява установен.

Съгласно заключението на вещото лице по изслушаната АТЕ, причинените на автомобила щети от процесното ПТП от описа на застрахователя съответстват на механизма на ПТП, описан от ищеца.

Съгласно чл.2, ал.2 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд /в редакцията ѝ, обн. ДВ, бр.8/2009 г., в сила от 30.01.2009 г., приложима към момента на настъпване на процесното ПТП/ органите на „Пътна полиция“ - МВР, при посещение на ПТП заснемат разположението на пътните превозни средства (ППС) и причинените щети с цифров фотоапарат. По делото не са представени снимки, изготвени от органите на „Пътна полиция“ – МВР. Последното обаче не препятства установяването на механизма на произшествието, за изясняване на който ищецът е ангажирал писмени, гласни доказателства и е изслушана АТЕ.

По изложените съображения съдът счита, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи настъпилото ПТП, неговия механизъм, както и настъпилите в резултат от него имуществени вреди.

Съгласно нормата на чл.8, ал.3 и чл.31 от Закона за пътищата (ЗП) общинските пътища са публична общинска собственост, като ремонтът и поддържането им се осъществяват от общините. В чл.2, ал.1, т.2 ЗОС вр. с § 7, ал.1, т.4 ЗМСМА, е регламентирано, че собственик на улицата е общината, като на основание чл.11, ал.1 ЗОС следва да я управлява с грижата на добрия стопанин. В чл.167, ал.1 и ал.2, т.1 ЗДвП е предвидено, че лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализируют незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най - кратък срок, като службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения, пътната маркировка и др. С оглед на това следва да се приеме, че на ответника е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в гр. ***, включително да не допуска и съответно своевременно да отстранява дупки по тях. Ответникът изпълнява тези свои законоустановени задължения чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението на тези свои задължения и носи обективна гаранционно – обезпечителна отговорност при действия или бездействия на лицата, натоверени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответноотт населено място /решение № 15/25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г. на ВКС, I TO/.

В настоящия случай се установи, че автомобилът е попаднал в несигнализирана дупка на пътното платно, собственост на ответника. Последният не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл.31 ЗП чл.167 ЗДвП да ремонтира тази дупка, както и задължението си, регламентирано в чл.13, ал.1 ЗДвП да предупреди участниците в движението за опасности по пътя, каквато е наличието на дупка в пътното платно, като постави необходимите средства за сигнализиране. Ето защо, следва да се приеме, че с бездействието си за отстраняване дупката на пътя и сигнализиране на същата е причинил на застрахованото при ищеца лице имуществени вреди. Предвид обстоятелството, че тези вреди не са резултат от обективните, присъщи

качества на вещта, а са резултат от неприсъщото качество на вещта, то отговорността на ответника следва да се ангажира на основание чл.49 ЗЗД.

По изложените съображения следва да се приеме, че е осъществен фактическият състав на неправомерното увреждане, като вредоносният резултат е причинен от виновното и противоправно поведение на служители на ответника.

В доказателствена тежест на ответника е да установи своевременно релевираното с писмения отговор възражение за съпричиняване, в който смисъл е и докладът на делото. В хода на производството същият не е ангажирал доказателства в тази насока.

Причинените на увредения автомобил щети към момента на настъпване на застрахователното събитие по средни пазарни цени възлизат на сумата от 327, 62 лв. съгласно заключението на АТЕ, като застрахователят е изплатил обезщетение в размер на 276 лв.

С плащане на застрахователното обезщетение застрахователят е встъпил в правата на застрахования по отношение на ответника.

Обхватът на регресното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, както и от размера на обезщетението, което третото лице дължи на застрахования. Третото лице не може да бъде задължено да заплати на застрахователя повече, от колкото дължи на застрахования. В този смисъл регресното право е в размер, който е равен на по-малката сума между платеното застрахователно обезщетение и дължимото деликтно обезщетение.

По изложените съображения съдът приема, че са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответника по отношение на суброгирания се в правата на застрахования застраховател за сумата от 276 лв., поради което искът за главницата следва да се уважи в пълния предявен размер.

По отношение на иска за мораторна лихва в тежест на ищеца е да докаже съществуването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на вземането си. В случая се установи съществуването на първата предпоставка. Вземането на ищеца не е срочно, поради което ответникът би изпаднал в забава след получаване на покана. По делото е представена регресна покана с изх. № от 20.09.2017 г., по отношение на която не са ангажирани доказателства за момента на получаването ѝ. При това положение не се установява ответникът да е поставен в забава в момент, предхождащ предявяването на иска, поради което претенцията за мораторна лихва за периода 04.11.2018 г. – 04.11.2021 г. следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 57, 48 лв. разноски за заповедното и 310, 41 лв. разноски за исковото производство, съобразно уважената част от исковете.

В полза на ответника следва да се присъди, на основание чл.78, ал.3, вр. ал.8 ГПК, сумата от 23, 36 лв. юрисконсултско възнаграждение за исковото производство, съобразно отхвърлената част от исковете.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че ***, БУЛСТАТ *** дължи на *** „****“ ***, ЕИК ***, на основание чл.422 ГПК, вр. ал.415 ГПК, вр. чл.410, ал.1, т.2 КЗ, сумата от **276** лв., представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета № *** във връзка с настъпило а 20.01.2017 г. ПТП в гр. ***, кв. „****“, ведно със законната лихва от 05.11.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение от 18.11.2021 г. по ч.гр.д. № **63528/2021** г. на СРС, ГО, 62 състав, като

ОТХВЪРЛЯ иска за признаване на установено, че ***, БУЛСТАТ *** дължи на *** „****“ ***, ЕИК ***, на основание чл.422 ГПК, вр. ал.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД, сумата от **84, 11** лв., представляваща мораторна лихва за периода 04.11.2018 г. – 04.11.2021 г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА ***, БУЛСТАТ *** да заплати на *** „****“ ***, ЕИК ***, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **57, 48** лв. разноски за заповедното и **310, 41** лв. разноски за исковото производство.

ОСЪЖДА *** „****“ ***, ЕИК *** да заплати на ***, БУЛСТАТ ***, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от **23, 36** лв. юрисконсултско възнаграждение за исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____